

Peking — Peiping

Člji oboroženih vojsk na Daljnem vzhodu

Mestna vrata v Peking

Peking ostrova Peiping, nekdanja prestolnica Kitajske, je postal po zadnjih dogodkih središče svetovnega zanimanja. Pred njim grmijo topovi. Spet se nad nekdanjo rezidenco kitajskih cesarjev grmadijo črni oblaki vojnih zapletljivcev. To ni prvič in tudi ne bo zadnjič. Ob takšnih dogodkih v svoji preteklosti je Peiping preživel 50 stoletij. Ni čudno, da sprejmejo njegovi prebivalci dramatične zapletke vojnih dogodkov s precejšnjo brezbriznostjo.

Dočim se kaže v Sanghaju duh amerikanizma, ki hoče to kitajsko velenje mesto napraviti za bolj ameriško nego je Chicago, in dočim diha iz nove kitajske prestolnice Nankinga z njenimi širokimi asfaltiranimi ulicami, vladnimi poslopji in evropskim slogu, evropskimi študenti, novim stadionom in drugimi pridobitvami duha in gradilna volja nove kitajske, spi Peiping svoje pravilno spanje dalje.

Ko so začeli boksarji svoje krvavo delo, ko so kitajski fanatiki v tem mestu morili evropske diplomate in so 1. 1911. sedemletnega zadnjega kitajskega cesarja Pujijsa, sedanjega cesarja Mandžukua, revolucionarji prišli in ga zaprli v notranje, prepovedano mesto, je bilo videti, kakor da se hoče Peiping zbuditi v novo življenje. Toda tok časa ga je le malo spremenil. Sicer so tuji zasedli mesto in je mnogo njegovih starih znamenitosti v zmešnjavi novega časa zapadlo pogubi.

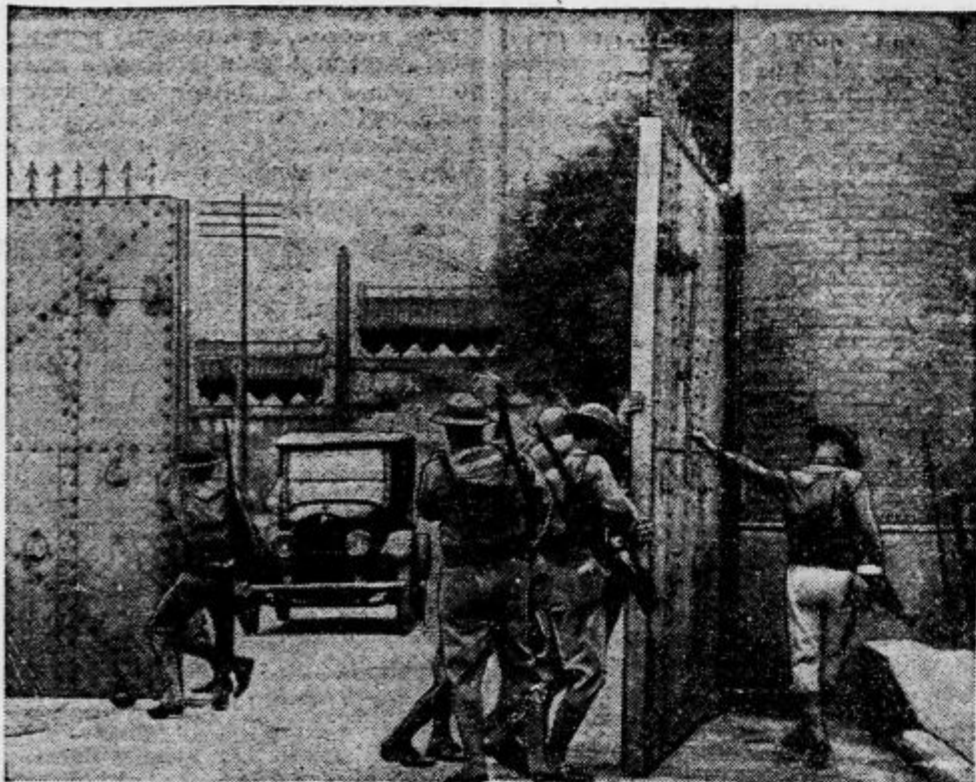
toda tok starega življenja se je prelival dalje skozi častitljivo mesto, ki je preživelo že Džingiskanov vpad in vpad Mandžujcev.

Peiping imenujejo najbolj eksotično mesto na svetu. Avtov tu skoraj ne vidiš. Po zmešnjavi ulic in ulic tekajo rikše, po starodavni, široki, lepi glavni cesti Hatamenu se valj pisana človeška reka kakor pred tisočletji. Hataman gre skozi ves Peking od Cienmenske in poslaniške četrti do velikanskih vrat na vzhodni strani.

To je Peking četvorice vrat, ki se bočijo mogočno nad cesto. Zlato in okras, ki so jih nekoč krasili, so odpadli. Lohi so umazani in razpadajo, toda še vedno so veličastni v svoji veličini. Ta vrata brez vrat, kakor jih imenujejo, so ohranila še do današnjih dni svoj simbolični pomen. Kažejo naj, naj je Hataman prosta, odprta cesta za vsakogar.

Mnogo starih znamenitosti v Peking sta že uničila zob časa in človek, toda za Evropa ostane še dovolj nenavadnega. Čela leta bi lahko romal skozi svetlišča in palače prepovedanega mesta in vsak dan bi odkrival nove krasote, bodisi palače ali ljudske kuhinje, žalobne procesije ali velblodje karavane iz puščave.

Peking je bil nekoč mesto sijaja in moči, Peiping je danes mesto tisočih čudežev.

Četr tujih poslankov v Peking

Prvi brzovav s Severnega tečaja

Ernest Krenkel čestita sestri za god...

V nekem predmestju Rige živi ženska, ki se more ponašati, da je najbrže prva na svetu, ki je prešla za svoj rojstni dan voščilno brzovavko s Severnega tečaja. To je ga. Gertruda Timne, sestra radiotelegrafista Ernesta Krenkla, ki prapada ruski polarni ekspediciji in plove ta čas s tremi drugimi člani te ekspedicije na ledni ploščici v bližini Severnega tečaja. Brzovavko je oddal Krenkel 23. junija, dospela pa je čele te dni v Rigo in se glasi: »Draga sestra! Voščilo k rojstnemu dne! Živim že mesec dni izvrstno na Severnem tečaju. Poljube, Ernest.«

Bilo mi je, kakor da sem padla iz oblakov, pripoveduje ga. Timnejeva, »ko sem prejela voščilno brzovavko k mojemu rojstnemu dnevu s postaje Severni tečaj. Seveda sem od svojega brata večkrat dobila kakšne vesti. Nekeč mi je postal brzovavko iz Nove zemlje, toda ta brzovavka ni prispela tako nepričakovano kakor ta-le s Severnega tečaja. Drugič mi je postal brat v pismu posušene spominčice, ki jih je bil nabral v deželj Franca Jožeta.

Moj oče je bil Nemeč. Izselil se je v Rusijo, kjer je postal učitelj nemščine. Svetovna vojna in revolucija mojemu bratu nista dali možnosti, da bi dovršil študije. Radiotelegrafist je postal slučajno. Zanimal se je vedno za radio in je iz tega razloga z nekaterimi tovaršji obiskoval radiotelegrafsko tečaje. Tam se je odlikoval s svojimi sposobnostmi. Ko je dovršil tečaje je postal radiotelegrafist polarnih odprav, tako tudi odprave profesorjev Samojlovic in Šmita.

Med svojo odgovorno službo je prebil marsikatero nevarnost. Bil je n. pr. na ledolomilcu »Čeljuskinu«. Ladja je zašla med ledne gore. Člani odprave so se rešili na ledno ploščo. Moj brat je ostal do zadnjega trenutka pri radijskih aparatih in je poskušal dobiti zvezo s postajami. Tudi pozneje, ko so postavili na ledni plošči šoloz za te aparate, je poskušal Ernest z napol zmrazjenimi prsti dobiti zvezo s katero koli postajo... Moral je svetlo sporočiti katastrofo »Čeljuskinu« in ga opozoriti na smrtno nevarnost, v kateri so bili ljudje v daljnem polarnem kraju. Ujel je postajo Pariz in je slišal veselo popevke Jožefine Bakerjeve. Bil je pa tudi zadnji, ki je ostavil ledno ploščo, ko so letala reševala člane ekspedicije.

Ga. Timnejeva živi že od 1. 1923. s svojim možem in otroki na Lotiškem. V tem času je svojega brata videla samo enkrat. To je bilo 1. 1931., ko je dr. Eckener z rakoplovom »Grof Zeppelin« letel nad tečajne kraje. Te ekspedicije so se udeležili tudi ruski učenjaki prof. Samojlovic in prof. Molčanov, letalec Asberg in radiotelegrafist Krenkel. Po dovršenem poletu je Krenkel na povratku zrakoplova v Berlin obiskal svojo sestro v Rigi, ostal tam tri dni in se potem odpeljal v Moskvo.

Ernest Krenkel je dosegel tudi svetovni rekord najdaljšega radijskega prenosa. L. 1930. mu je uspelo med prežimovanjem v Deželi Franca Jožeta doseči zvezo z odpravo admirala Byrda, ki je bila tedaj na južnem tečaju.

Družina Timnejevih se je odločila, da pošlje Krenku kot odgovor brzovavko na Severni tečaj. Toda to ni tako preprosto. G. Timne se je oglašil v brzovavnem oddelku glavne pošte v Rigi. Tam so bili sprva skeptični, ko je pa pokazal brzovavko, ki jo je bil prejel s Severnega tečaja, so se omeščali. Po dolgi debati se se zedinili za tarifo in sprejeli prvo brzovavko iz Lotiške na Severni tečaj. Timne je moral plačati za vsako besedo 57 lotiških stotink.

Štirje ministri ciganskega kralja

Iz Varšave poročajo, da je novi ciganski kralj Janoš Kwiek sestavil svoj delovni program. Predvsem si bo prizadeval, da bo našel primerno ozemlje za naselitev ciganskega rodu. Poljsko zunanje ministrstvo mu je pri tem obljubilo potrebno podporo pri Društvu narodov. Kwiek tudi upa, da bo Mussolini rad odstopil primerno ozemlje za naselitev ciganov v Abesiniji. Nadalje, pravi Kwiek, bo moral vsak ciganski otrok postihmal obiskovati šolo ter se izučiti kakšnega rokodelstva. Vsak cigan bo tudi dobil redni potni list, da bo mogel brez ovir potovati po svetu. Kwiek ima namen imenovati štiri ministre: enega za zunanjo, enega za notranjo politiko, enega za prosveto in enega za kolonizacijo.

Nov senzacionalen proces v Moskvi?

Londonski »Times« poročajo, da je pričakovati še ta mesec nove senzacionalne razprave v Moskvi. Pred sodnike pridejo naslednje visoke sovjetske osebnosti, ki so jih obtožili kot trokiste, vohune in sovražnike ljudstva: zadnji komisar za ljudsko zdravje Kaminski, namestnik Molotova Rudzutek, ljudski poverjenik za težko industrijo Mešlauk, namestnik Litvinova in bivši poslanik v Berlinu Krestinski, drugi namestnik Litvinova Karahan, poverjenik za zunanjo trgovino Roengoltz, bivši šef Čeke Unših, šef protokola v zunanjem uradu Stern, glavni urednik »Izvestij« Dolecki in pisatelj Kiršon, Zaslavski ter Labinski. Menijo pa, da del obtožencev ne pride do razprave, ker krožijo po Moskvi govorice, da so mnoge izmed obtožencev že pregnali v Saratov.

Olimpijski čevlji

Japonski tekači trenirajo za prihodnje olimpijado, ki bo v Tokiju, v čevljih, kakršne vidimo na tej sliki

Podtaknjena tuja jajca

Drama med štokrlo in štokrlijačem

Leta in leta so gnezdiše štokrle v zapuščenih hišah, ki je pripadala nekemu kmetu iz okolice Szent Endreja na Madžarskem. Tako se je zgodilo tudi to poletje. Med tem ko sta samec in samica odletela iz gnezda, pa je divja rasa položila vanj tri jajca.

Štokrlija je ta jajca izvalila, kakor da bi bila njena. Toda ko so zagledale tri divje račke luč sveta, se je začela med štokrlo in štokrlijačem, zakoncema, žalostna. Kmet je najprej opazil, da se obe ptici hudo prepirata. Štokrlijač ni hotel bržkone ničesar

Devet mrtvih, štirideset ranjenih

Poročali smo o nesreči na francoski železnici v bližini Le Mansa, kjer je po krivdi neprevidnega strojevodje izletniški vlak zavozil v tovorni vlak na progi. Devet oseb je pri tem izgubilo življenje, blizu štirideset pa je bilo ranjenih. Slika je bila posneta kmalu po katastrofi

Roman bivše sužnje

Pot s plantaže v francoski dekliski penzionat

Mlada zamorka, ki jo ta čas v nekem pariškem dekliskem penzionatu vzgajajo za damo, ima navzlic svoji mladosti že cel fantastični roman za seboj. Kakor pišejo francoski listi je kakor ebenovina črna Ninon doma iz zapadnoafriških pragozdov. Pri nekem napadu na njeno vas, so jo ugrabili trgovci, sužnji in jo potem prodali. Lov na sužnje in trgovina s sužnji v tistih krajih pač ništa še izumrla, čeprav se oblasti glede tega zelo trudijo in si je posebne zasluge v tem pogledu pridobil sedanji predsednik liberijske republike.

Ninon je delala kot sužnja v nasadih nekega plantažnika. Nekeč je prišla tja na obisk mlada ameriška raziskovalka Amy Hillersova, ki je vodila ekspedicijo v še neznane predele zamorske republike Libe-

rije in so jo domači zavoljo njenega znanja najrazličnejših zamorskih dialektov in zavoljo njene dobrosočnosti naravnost oboževali. Tedaj 19letna ameriška mladenka ni raziskovala samo neznanih delov Afrike, temveč si je nadelo kot nalogo tudi boj proti ostankom suženjstva.

Ko je na polju zagledala mlado zamorko se je pozanimala za njeno usodo in jo je hotela odkupiti, da bi ji vrnila prostost. Plantažnik je bil toliko galanten, da ji jo je ponudil v dar. Hillersova se je za zamorko zavezala, ušla jo je angleščine in jo je odvedla s seboj v Ameriko. Dekle je spremljalo potem svojo zaščitnico na predavalnih turnejah po Zedinjenih državah in se je kmalu nazvala življenjskih navad nove okolice. Ker se pa v Ameriki, kjer dragopoltni ljudi ne smatrajo za enakovredne belokožnim, ni dobro počutila, jo je Hillersova poslala v neki francoski dekliski penzionat. Tam ravnajo z njo zelo dobro in nihče ji ne daje čutiti, da je še pred kratkim živela na neki plantaži kot sužnja.

Kam je izginil nakit

50-letna italijanska posestnica Marija Loritzova, ki živi stalno v Rimu in je prišla te dni v Budimpešto, je sedaj, ko se je pripeljala s taksijem pred svoj hotel, ugotovila, da ji je izginil okrog 700.000 Din vreden nakit. Stvar je prijavila policiji, ki je ugotovila, da ženska svojih draguljev ni pozabila v najetem avtomobilu. Doslej policija še ni mogla ugotoviti, kje naj bi bil nakit izginil. Kakor je povedala Loritzova, je bil nje nakit zavarovan pri neki dunajski zavarovalnici.

Na svatbenem potovanju

Ločena žena Douglasa Fairbanksa, Mary Pickfordova, se je omožila v drugo s Charlesom Rogersom in je odpotovala z možem na Havajske otoke

Postani in ostani član Vodnikove družbe!

Svoji k svojim!

Za pranje perila uporabljajte vedno le res domače izdelke! To je

PERION

pralni prašek — naš slovenski izdelek.

A NEKDOTA

K češkemu kirurgu Jirasku je prišel nedavno upokojenec in ga je prosil, naj bi operacijo, za katero sta bila že dogovorjena, odgodil za par dni. Bilo je ravno proti koncu meseca, zato je kirurg vprašal po vzroku nepričakovane prošnje. »Veste g. doktor«, je dejal pacient, »mesec gre h koncu; s prvim pa dobi moja žena pravico do popolne pokojnine po meni, če bi operacija ne izpadla ugodno. Jirasek se je nasmejaj in je odgodil operacijo, da ne pripravi bodoče vdove ob dohodke, ki so bili tako odvisni od kirurškega noža.

VSAK DAN ENA

»To vam pa že moram povedati — odpiranje oken je pri nas strogo prepovedano!«

(»Politikena«)

Sramežljivi Chamberlain

Angleški ministrski predsednik Neville Chamberlain je velik prijatelj ribiškega sporta. Ker smatra to za razvedrilno, tudi noče, da bi ga fotograf slika in face...

Nekaj besed o gadu

Čudno je, da dobimo le redkokdaj gade, ki bi si bili enaki po barvi in rabi. V glavnem pa lahko razlikujemo dve barvni skupini ena ima svetlejšo, druga temnejšo temeljno barvo na zgornji strani. V visokem gorovju so gadi temno barvani in prevladuje je črn odtenek. Vprašanje, v koliko vplivajo značaj tal, podnebje, svetloba in senca, višina, hrana in potreba po zaščiti na barvo, še ni dovolj raziskano. Mnogi opazovalci menijo, da so živali na suhem ozemlju svetlejšje nego na vlažnem. Pri samcih prevladuje svetlejšje, pri samicah pa temnejša barva.

Gada nahajamo povsod v Evropi. V Švici so našli najmanj 30 vrst, kakšnih 2300 m. Dobiš ga pa tudi v ravninah in ob morskih bregovih. Hladnejše podnebje mu bolj prija nego toplejše. V nekaterih ozemljih nastopa gadi kar v množicah. Imajo radi kraje, kjer lahko lovijo miši, žabe, kuščarje, ptice ali druge živali in kjer se lahko solnijo. Zato se izogibajo temnega višinekega gozda in temnih sotesk, listnati gozd jim je bolj všeč nego iglati. Prav tako živijo radi na južnih kamenitih pobočjih, kjer je nekaj grmovja. Svojih skrivališč si ne gradijo sami, temveč se okoristijo z mišimi in krčevimi luknjami, s kupi kamenja, skalnimi razpokami, volnimi debli in duplinami. Če pade temperatura na 6 stopinj, postanejo leni in si poiščejo prezimovališče.

